

[Holger Eriksen.]

teoretisk Art. Det lægelige Skøn maa altid blive det afgørende. Lige saa lidt som man kan veje en Kilometer, kan man lade en Jurist skønne over, om en Patients Tilstand er saadan, at vedkommende bør udskrives. Alt hvad Klageinstansen har at gøre, er at skønne over, om Lægeerklæringen er udtømmende, hvilket som Regel vil ske ved Forhandling med den paagældende Læge, eventuelt efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet. Domsbehandling derimod forudsætter Sagførerindlæg. Men hvad er her at lave Indlæg paa? Det er dog Lægeerklæringen som saadan, der gør Udsagnet. Netop derfor synes der ingen Grund at være til at ulejlige Domstolene med Klager, der som Regel skyldes, at deres Ophavsmand lider under en uklar Tilstand eller under manglende Sygdomserkendelse.

For det andet kan Justitsministeren behandle Klagerne med ubetinget Diskretion, hvilket synes meget paakrævet i saadanne Tilfælde. Domstolene kan naturligvis lukke Dørene under en saadan Sags Behandling, men de kan i hvert Fald ikke hindre, at den syges Forhold i hans egen Nærværelse trævles op, hvilket kan forringe Mulighederne for hans Helbredelse. Domstolene kan heller ikke hindre, at der paaføres de nærmeste en unødigt Smerte, f. Eks. ved at der gives Oplysning om Ting, de hidtil er holdt i Uvidenhed om, f. Eks. Sygdommens syfilitiske Oprindelse, dens Karakter af generel Parese og lignende Ting.

For det tredje er Justitsministeriet øverste Værner og Pupilautoritet; det er derfor naturligt, at Sagerne lægges ind under dette Ministerium.

For det fjerde er Rettens Vej som bekendt lang og trang. Lad os forudsætte, at der virkelig uberettiget er tilbageholdt en Patient, saa er det meningsløst, at denne skulde tilbageholdes videre, indtil der forelaa en Domsafgørelse. Justitsministeriets Afgørelse vil som Regel blive truffet langt hurtigere, end Domstolene er i Stand til.

For det femte vil Behandling i Justitsministeriet sikre en ensartet Afgørelse, medens derimod Henvisningen til Landsretten som sidste Instans indebærer den Mulighed, at der anlægges eet Synspunkt for Jylland og et andet Synspunkt for Øerne.

Men endelig vil jeg henvise til det, der efter min Mening vejer tungest, nemlig selve Arbejdet i Afdelingerne. Mange sindssyge er i høj Grad egocentriske. Er der en af dem, der til Justitsministeriet fremsætter en skriftlig Klage over ikke at kunne blive udskrevet, saa vækker det ingen Opsigt,

men kommer Klagen til Landsretten, med alt hvad dertil hører, Vidneafhøring, Domsforhandling o. s. v., vil vedkommende inden for Afdelingen blive en Pokkers Karl, selve Afdelingens Midtpunkt, og det kan let virke smittende, saaledes at der opstaar en hel Klageepidemi til stor Skade for Helbredelsesarbejdet.

Det vil ses, at kun to Overlæger har beskæftiget sig med § 9, og de har ikke ønsket en anden Instans for Klagerne, men de har derimod ønsket, at Retten til at klage til Justitsministeriet blev indskrænket. Jeg har spurgt en af de Overlæger, der intet havde at indvende imod § 9, hvorledes han vilde se paa en Mulighed for at føre Klagen frem til Domstolene, og han svarede dertil netop det, som jeg ovenfor har anført, at det i høj Grad vilde lægge Hindringer i Vejen for det daglige Arbejde paa Hospitalerne.

Jeg anbefaler derfor Forslaget med de af Justitsministeren stillede Ændringsforslag. Jeg mener, det gør Ret og Skel til alle Sider, og jeg opfordrer til, at man stemmer for Forslaget og imod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Julin: Forslag til Lov om sindssyge Personers Hospitalsophold har vakt betydelig Interesse i adskillige Kredse i By og paa Land. De mange Artikler i Pressen, de ikke faa Afhandlinger i faglige Tidsskrifter saavel som de udsendte Pjecer, der behandler de i Lovforslaget rejste Spørgsmaal, er et klart og tydeligt Udtryk for denne Interesse.

Efter min Opfattelse er det kun naturligt og rimeligt, at Fremsættelsen og Behandlingen af denne Lovgivning har vakt et saa betydeligt Røre, thi nægtes kan det ikke, at det, det drejer sig om, er at træffe afgørende Bestemmelser om Menneskeskæbner. At der søges gennemført en Lovgivning om sindssyge Personers Indskrivning paa og Udskrivning af Hospital, er der ikke noget at sige til, andet end at det kan synes rimeligt, ja, naturligt. Noget andet er, at jeg maa være af den Opfattelse, at det vilde have været hensigtsmæssigt, om den højtærede Justitsminister havde haft Forstaaelsen af, at det psykologiske Øjeblik ikke netop var inde nu. Sagens Afgørelse har jo været udskudt Aar efter Aar, uden at Rigsdagen har haft nogen som helst Andel i Skylden herfor. Naar dette er Tilfældet, kunde Afgørelsen vel uden stor Skade have ventet Dyrehavstiden med, saaledes at det Udvalg, Indenrigsministeren har nedsat til at behandle sideløbende Spørgsmaal, kunde have tilendebragt sit Arbejde.